

על טעם התנגדותו של מרן החזו"א לאוצר השקה, כותב הג"ר אברהם וילהלם זצ"ל בס' "הלכה ברורה" (עמ' רע"ז):

"אחר תקופה ארוכה כשנסעתי לבקר המקוואות ביישובי העולים בארץ, אירע לי שהנהג שנסעתי עמו טעה והחליף בשם היישוב, שאמרתי לו לנסוע בדדום הארץ, והביא אותי למעברה של יישוב עולים בצפון הארץ, בהם שכנו אלפי עולים חרדים. כשירדתי מן המכונית הבחנתי בטעות, ונוכחתי שאין זה המקום הנכון שדברנו עליו, ועלה בדעתי לחזור, אולם יסוד גדול הנחתי לי בחיי: שאין שום מקרה בעולם, והכל מתנהל בהשגחה פרטית מן השמים. כי כן קרה לי פעמים הרבה בביקורי המקוואות ביישובי העולים, והחלטתי שאם מן השמים סיבבו אותי למקום נדח זה, סימן שמן השמים סבבו אותי כדי לבקר המקוה במקום זה, ומיד ראיתי בהשגחתו הפרטית והנפלאה של בורא העולם.

כשחפשתי שם המקוה, ראיתי שהבלן היה אז באמצע עבודתו, והיה שופך לתוך המקוה יותר ממ' סאה מים שאובין חמים. נגשתי אליו ושאלתי אותו מדוע עושה כך, הרי מן הדין צריך תחילה למלאות מקוה כשרה מ' סאה מאוצר הזריעה, ורק אח"כ להוסיף מים חמים כדי להחם המקוה? הבלן השתומם לשמוע את דברי, והתנצל בפניי היות שהמקוה היא גדולה ורבים הם הבאים מידי יום לטבילה ומתאוננים שהמים קרים, בפרט בימי החורף הקרים בצפון הארץ, ומשום כך מנהגו לשפוך תחילה מים חמים, ואח"כ מכשיר המקוה מאוצר הזריעה. קראתי מיד לרבנים המקומיים והוכחתי אותם, מדוע אינם שמים לבם על כשרות המקוה, כפי ההלכה שמוטלת עליהם, כי באופן זה שנוהג הבלן גורם מכשול תמידי לטהרת ישראל, שטובלים מידי יום במים שאובין, ובנוכחותם הוריתי להוציא כל המים מהמקוה עד שתתייבש ולא ישאר בה מים.

משם נסעתי מיד למרן החזו"א זצ"ל, וספרתי לו כל מה שאירע. בשמעו זאת התרגש מאד, קם מכסאו ויצא לפרוזדור, הסתובב כרבע שעה אחוז בשרעפיו, אחר כך נכנס שוב לחדרו, ואמר: **אגלה לך סוד הכמוס עמי**, מה שהוריתי לעשות רק אוצר זריעה בלבד, והתנגדתי בסידור הכשר השקה, כמו שבארתי הטעמים בספר חזו"א. נימוקי וטעמי הוא, כי ידוע טבע המים שהם מעבירים מחלות וחיידקים, בפרט במים המכונסים במקום אחד זמן רב מתקבץ בתוכו חיידקים ונגיפים רבים, ונמצא שהאוצר שהוא מלא מים - מלא מהם ומהמוניהם, וזה יכול לגרום שהטובלים בו יחלו ח"ו. חששתי שלמשרד הבריאות יודע שהגורם הוא על ידי אוצר השקה שהם מעבירים החיידקים

למקוה הטבילה, ויחוקקו חוק לסגור את כל המקוואות ח"ו. מטעם זה הוריתי לסדר המקוואות אך ורק באוצר הזריעה בלבד.

שוב פנה אלי ושאל אותי מה אני מייעץ לתיקון המכשול שמצאתי? ואמרתי שלדעתי יש להורות לעשות את הנקב מאוצר הזריעה (כמובן בחור כשפופרת הנוד) בגובה של מטר אחד ועשרים ס"מ, כמו שנוהג אני לסדר בסידורי המקוואות ביישובי העולים, ועי"ז נמצא שיש כאן גם השקה, כי מקום החור גורם שיש כאן השקה למקוה ואף אם הבלן טעה ושפך למקוה מים שאובין מקודם, הוכשר המקוה על ידי השקה. וכן לא קיים שום חשש מחלות עקב הצטברות המים במקום אחד, שהרי בהפעלת אוצר הזריעה מתחלף המים. אמר לי החזו"א שגם על זה הוא חושש מהטעם שאמר לי אם נמצא קשר בין המקוה ואוצר המים. שוב פנה אלי ואמר לי: בזה אני מודה לך, היכן שיש רב המשגיח על סידור כשרות המקוה, שיעשה אוצר הזריעה ואוצר השקה!

לאחר שנים רבות כשנפגשתי עם מרן הגר"י קניבסקי זצ"ל, ספרתי לו מה שגילה לי מרן החזו"א זצ"ל טעם התנגדותו לאוצר השקה, ואמר לי שגם לו גילה טעם זה.